

DUKAY NAGY ÁDÁM

Csak nagyon

Gyere már, kérlek, s ha leg-
közelebb jössz, legyél egy szó,
vagy ha indián vagy, egy toll
az imámban, hogy amikor

jön az igazi éjjel, ami bár ne
volna, s amikor aludni lenne
muszáj, s amikor épp úgy nem
tanulok a hibáimból, én, a ma-

gány világbajnokaként, s aki nem
akart – így mondják, mondták –
senkivel rosszindulatba keveredni,
csak kiszellőztetni a szívét, a golf-

sapkáját, hogy bírja még a szer-
vezete, amit a lelke igényel,
papírrá aszalódott nyelvvel,
a légyzümmögésben álló leve-

gőben, a testnek nyújtott béke-
jossal, hogy valamelyest, ha lehet,
mégis vigyázzon magára; vagy ne – – –
a lényeg csak az, hogy nagyon.

DUKAY NAGY ÁDÁM

A mentőmellények sem

Kakukktójásként marad-
tunk a falióránkban, mert
késett az álom, és tudtuk,
hogy az ébredés sietni fog,

és bár több ideje lett volna,
de egyszer csak megérkezett
a pontos idő, s azt kérdezte,
ha tudnánk a halálunk helyét,

elkerülnénk-e mindörökre,
vagy legalább reggelig, mi
meg a maár gyula-féle méz-
barna félhomályban pislog-

tunk, összhangban, akár a szin-
kronúszók a víz készen kapott
igazságával, amiben a mentő-
mellények sem érték el Krisna

partjait; mégis élnünk kellett,
bár már csak köd szitált bordáink
mögött, s olyan csönd lett szív-
csarnokainkban, hogy azt sem

merted megkérdezni, melyik
irányba keverem a teámat, s
csak magunkat, nem egymást
karolva rohantunk teljes sebes-

séggel a vég felé, aminek a cél-
egyenesében, emlékszel?, ne-

vettünk is.